

МАЮ ЧЕСТЬ, ПАНОВЕ!

З 1 жовтня цього року приступив до виконання обов'язків Млинівського районного військового комісара підполковник Збройних Сил України Володимир Володимирович Намартович. У круговерті справ він знайшов час для інтерв'ю журналістці районки.

- Володимире Володимировичу, ви уродженець нашого району. Мабуть, його жителям буде цікаво дізнатися, якими життєвими стежинами водила доля земляка?

- Звичайно, мені приємно, що, врешті-решт, якір військової кар'єри кинув на рідних теренах, де 22 липня 1961 року у селі Свищеві з'явився на світ. У 1978 році закінчив Новоукраїнську середню школу, а у 1983 - Кам'янець-Подільське вище військово-інженерне командне училище.

- Кажуть, що офіцер -

традиційна сімейна професія Намартовичів...

- Так, троє моїх братів також обрали цей героїчний, романтичний і, водночас, відповідальний фах. На жаль, двоє братів уже відійшли у небуття. Молодший брат Петро - нині працює Володимирецьким військовим комісаром.

- А як склалася у вас служба у Збройних силах?

- Після закінчення навчання у Кам'янець-Подільську у 1987 році п'ять років служив у Групі Радянських військ у Німеччині командиром взводу, начальником майстерень. У 1988-1990 роках у Середньоазійському військовому окрузі, у 1990-1992 роках - ще в одному «гарячому» окрузі - Туркестанському.

- Володимире Володимировичу, з 1992 року ваша військова служба пов'язана із Збройними силами України. Потра-

пили сюди за наказом з високих кабінетів чи за власним вибором?

- Коли у серпні 1991 року була проголошена незалежність України, то у мене залишився єдиний вибір і серця, і душі, і розуму - присягнути на вірність Україні та її народу і достойно служити в українській армії. Відтак десять років - з 1992 до призначення на посаду у Млинів працював Дубровицьким районним військовим комісаром. До речі, мій брат Петро теж повернувся в Україну з Білоруського військового округу.

- Для військового завжди була важливою підтримка сім'ї. Хто і в якому складі представляє ваші тили?

- Це справді так, бо родинна енергія - потужна сила, яка благодатно діє на людину. Мої тили - це мама і тато, які проживають у Свищеві, дружина - службовець Прикордонних військ і дві

доньки. Тім у значній мірі завдячую, що досяг певних службових висот.

- Володимире Володимировичу, які нагальні справи на новій посаді будете вирішувати у першу чергу?

- У жовтні-листопаді проходить осінній призов юнаків на строкову службу у Збройні сили України, тож за підтримки органів місцевої влади маємо направити в армійський стрій гідне поповнення. На жаль, доводиться констатувати, що останнім часом чимало призовників направляються на додаткове медичне обстеження, а частина з них не має навіть базової середньої освіти. Крім того, слід більше уваги приділити військово-патріотичному вихованню молоді, підготовці її до служби в армії, а також займатися відбором кандидатів для проходження служби за контрактом. На часі є й інші питання і проблеми, над вирішенням яких і працюватиму.

- Дякую за розмову, пане підполковнику, і бажаю вам здоров'я та успіхів у службі.

- І вам дякую за побажання.

*Інтерв'ю вів
Віталій ТАРАСЮК.*